

Juraj Hordubal sestupuje dlouhými kroky, jakýpak kufřík, jakýchpak osm let; tady je cesta domů a po té se to běží samo, jako se vrací stádo za soumraku s plnými vemeny, bimbam krav a zvonečky telátek: což sednout tady a vyčkat do soumraku, přijít do vsi se zvoněním stád, v hodinu, kdy báby vycházejí na zápraží a chlapi se opírají o plot: „koukejte, koukejte, kdo sem jde?“ Ale já – jako stádo z pastvy – rovnou do otevřených vrat. „Dobrá večer, Polano. Ani já se nevracím s prázdnou.“

Nebo ne, vyčkat až do tmy, až přejde boží dobytek, až všechno usne; a zaklepat na okno, „Polano! Polano!“

„Jezu Kriste, kdo je tam?“

„Já, Polano, abys byla první, kdo mne vidí; sláva ti, Bože. A kde je Hafie?“

„Hafie spí; mám ji probudit?“

„Ne, nech ji spát. Buď pochválen Bůh.“

A Hordubal vykročil ještě rychleji.